

ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὀλιγώτερον ὥραιους, ὀλιγώτερον ἐλκυστικούς.

— Καὶ ἡδυνήθη; νὰ μάθῃ; ποία ἦτον αὐτὴ ἡ γυνή;

— Μάλιστα ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις ἀπηνθύνθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐμάθαιεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆς εἶναι τις τυχοδιώκτης πολωνίς ἀρκετὰ ὥραία, ἀλλ' ἀγνωστος εἰσέτι εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Ὁ Στέφανος τὴν εἶχε συναντήσει κατὰ τύχην καὶ ἀμέσως ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος. Τῇ εἶχε προμηθεύσει μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀμάξας καὶ ὑπερηφάνους ἵππους. Τέλος μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας δὲν τὴν ἐγκατέλιπε πλέον. Διέμενε παρὰ τῇ γυναικὶ ταύτῃ, ἐδίδοε χάριν αὐτῇ; ἐορτάς καὶ ἐπερίδας. Ὅσῳ δὲ καὶ ἂν ἦτον ἄπειρος ἡ περιουσία του δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πολλοῦ χρόνου, ἵνα ἀσωτευθῇ καθ' ὁλοκληρίαν μὲ τὴν αὐτὴν διαίταν.

— Καλὰ; σὺ τότε τί ἐκώμε;

— Τῷ ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν τόσῳ συγκινητικῇ, ὥστε ἔσπευσε, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, ἠσπάσθη τὰ γόνατά μου καὶ μοὶ ἐζήτησε τελείαν συγγνώμην. — Ἀλλὰ τότε, τὸν ἤρώτησα, εἰς ἂν μετανοῇ; εἰλικρινῶς διατὶ δὲν ἐπιστρέφεις εἰς ἐμέ; — Ἐάν ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω... εἶπε. — Ἀγαπᾷς λοιπὸν σπουδαίως τὴν γυναῖκα ταύτην; ἀνέκραξα. — Ὅχι, τὴν βδελύττομαι! μοὶ ἀπεκρίθη. — Τότε τί σημεῖνει ἡ διαγωγή σου; (ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ σπασμωδικοῦ κινήματος ἀπελπισίας) — ὦ! μὴ ζήτησ' ἐξηγήσεως, ἀπικρίθη. — Ἐκεῖνον ἀπόδος τοῦτο εἰς παραφροσύνην καὶ ἐγὼ ὑποφέρω ὅσον καὶ σὺ. — Ἀλλὰ χάριν εἰσχημύσσης τοῦλάχιστον διατὶ δὲν φαίνεται ὅτι κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρόν σου; — Ἐγὼ δὲ καίον, μοὶ εἶπε; πρέπει... ἄχ! τὴν ἀγαπῶ ὅσον καὶ σὺ. Μὴ μοὶ ἀρνήσῃς τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἐγκαταλείψω πλέον τὸ μέγαρον. — Τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀφῇ νὰ γαίρειται τὴν ἐλευθερίαν του καὶ εἰς τί σημεῖον εὐρισκόμεθα τώρα. Δὲν ἐξῆλθεν ἀκομὴ σήμερον ἐκ τῶν δωματίων του. Πίπτει; Δὲν τοῖσιν νὰ πληροφρηθῇ. Δὲν τοῖσιν νὰ διακεκλίσῃ τὴν οὐδὸν τοῦ δωματίου του... Εἰπέ τώρα ἂν ἡ δυστυχία μου δὲν εἶνε πληρεστάτη.

Ἡ Βάνδα, διακούσας τῆς διηγήσεως, ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὰ ὑαλοφάκτα τῶν παραθύρων ὥς ἵνα κατανοῇ ἢ ὑποκρύψῃ ἐσωτερικὴν ταράχην· ἀλλ' ἤκουσε τοὺς λυγμοὺς τῆς Νιδέας καὶ ἐλθούσα ἐκάθησε παρ' αὐτῇ ἐπὶ τοῦ ὀθωμανικοῦ ἀνακλίντρου. Τὴν παρατήρησε δὲ τῆς Νιδέας ἐπὶ τῶν ὤμων τῇ θάμβουσα, τὴν ἐθαυκάριζε, ὡς βα-

σκαλίζουσι τὰ βρίφη, ὁπότεν θέλωσι νὰ καταπαύσωσι τοὺς θρήνους των.

— Ἀκουσον, ἀγαπητὴ μου, τῇ λέγει ἡ Βάνδα· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἠγάπησα, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὑπέφερα· ἀλλ' ἐν ταῦτοις ἰάθην καὶ εἶμαι νῦν εὐτυχής. Θέλεις νὰ ἰαθῇς ἐπίσης καὶ σὺ ἀπὸ τὸν παράφρονον αὐτὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον τρέφεις πρὸς ἄνθρωπον ὅστις δὲν σέ ἀγαπᾷ;

— Ἀγνοῶ ἂν τὸ ἤθελον. Ὁ ἔρως οὗτος εἶνε οὕτως συνδεδεμένος μετ' ἐμοῦ ὁλοκληρῶς ὥστε ἀποτελεῖ μέρος ἐμοῦ ἀναπόσπαστον, καὶ δὲν δύναμαι νὰ αἰσθανθῶ τὴν ζωὴν ἄνευ αὐτοῦ.

Τότε ἀγαπᾷς τὴν ὀδύνην σου;

— Ὁ! ὄχι! ὄχι! Ἀλλὰ μόνον αὐτό, μόνον ἡ εἰλικρινὴς μεταμέλειά του καὶ ἐπιστροφή του εἰς τὰς ἀγκάλας μου δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυχίαν.

— Ἐξέλθε τῆς ἀπάτης. Μία νέα τοῦ πνεύματος ἐπασχολήσεις...

— Νέον ἔρωτα! δεικνύς ζωηρῶς ἡ Νιδέα. Πάντες οἱ ἄλλοι ἄνδρες μοὶ προξενοῦν φρίκην.

— Μάλιστα νέον ἔρωτα· ἀλλ' ὄχι ἔρωτα πρὸς ἓνα ἄνθρωπον· δὲν σοὶ προτείνω αὐτό. Θέλω νὰ εἶπω ἔρως εὐγενή... ὑψηλός...

— Ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρως;... Δὲν πιστεύω πλέον εἰς τίποτε.

— Ἀλλοτε, ἐπανελάθει ἡ Βάνδα εἰς τὰς ἀπελπισμένας ψυχὰς ἐδείκνυν τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου σ' ενοῦ φεγγατοῦ κελλίου μοναστηρίου τινός· ἀλλ' εἰς τὸν αἰῶνά μου, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς λογικῆς καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ, ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρως, οἶόν μου· τὸν παριστῶσιν οἱ πατῆρες, πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ ὑπάτη παραγορὰ ἀπείρου ὀδύνης. Δὲν σοὶ θυμῶ λοιπὸν περὶ αὐτοῦ. Μόνο, ὁ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἔρως, ὁ μέγας καὶ ἱερός, μ' ἐθεράπευσεν ἀπο τοῦ ἑτέρου.

— Μάλιστα γνωρίζω, μοὶ ὠμίλησας ἤδη περὶ τῶν νέων αὐτῶν ἀρχῶν. Σὺ εἶσαι μεγαλοφύλα, εἶσαι φιλόσοφος... ἐνῷ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος δὲν εἶμαι ἢ ἀσθενής· τρυφερά καὶ ἐρῶσα καρδιά.

— Πολλάκις αἱ διάφοροι προδικάσεις τῆς καρδίας συνελθόντες ἐπωφελέστερον εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἢ αἱ προδικάσεις τοῦ νοῦς. Διότι κυρίως ἡ καρδιά ἐξανίσταται κατὰ τῶν κοινωνικῶν ἠδικοῦν, κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ἐπολήσεων. Ἐκτεφθέσκει ποτε ὅτι ὑπάρχουσι μητέρες μὴ ἔχουσιν ἄρτον νὰ δώσωσιν εἰς τὰ τέκνα των, πατέρες ἀσθενεῖς ἢ ἀεργοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θρέψωσι τὰς οἰκογενεῖας των; Ἐκτεφθέσκει ποτε ὅτι ἄνθρωποι κτῶσι διέρχονται ὁλοκληρῶς τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς φρικτάς σκοτεινὰς καὶ ὑγρὰς εἰρήτας; ὅτι ἄνδρες μεγαλόκαρδοι ἀποτίουσι τὴν ποινὴν τῇ μεγαλοφροσύνῃ;

αὐτῶν, διὰ τῆς διακηρύξεως τῶν ἀρχῶν των, καὶ καταθληπτικὰς ἐν ταῖς μεταλλείοις ἐργασίαις ἢ εἰς ἐξορίαν; Εἶνε ἐπιτετραμμένον, εἰπέ μοι νὰ ζητῶμεν ἐγωϊστικὴν ἀτομικὴν εὐτυχίαν, ὅταν οἱ πολλοὶ πάσχουσι; Ἐάν ἡ εὐτυχία εἶνε τόσον σπανία διὰ τοῦ ἀναγκαίου κοινωνικοῦ νόμου τῆς ἀλληλεγγύης δέον νὰ τὴν θηρεύωμεν.

— Ναί· ἔχεις δίκαιον. Πᾶν ὅ,τι λέγεται εἶνε ἀληθές· ἐάν ἡδυνάμην νὰ μεταλλάξω τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων, ἔαυς ἡδυνάμην νὰ λησμονήσω τὰς ἰδικάς μου.

— Σήμερον, ἐπανελάθει ἡ Βάνδα, δὲν πρέπει νὰ κατατιθώμεθα εἰς λόγους μόνον πλατωνικῆς συμπαθείας ὑπὲρ τῶν παθημάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁρεῖλομεν νὰ ἐνεργήσωμεν δρώντες.

— Μήπως συνωμοτῇς μετὰ τῶν φοβερῶν μηδενιστῶν;

— Οἱ φοβεροὶ οὗτοι κοινωνισταί, ὡς τοὺς ἀποκαλεῖς, θέλουσι νὰ ἐκλείψωσιν ὅλας αἱ ἀδικίαι, ὅλα τὰ κοινωνικά τερατουργήματα.

— Εἶσαι λοιπὸν κοινωνιότης;

— Κάλει τοῦτο ὡς βούλεται. Θέλω τὴν ἀπεμπόλησιν πάσης κοινωνίας· θέλω κοινωνίαν ἐν ᾗ νὰ βασιλεύῃ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης μετ' ἀνυλόγου βαθμοῦ δικαιοσύνης, διανομῆς ἐργασίας καὶ πλούτου. Ἡ ἀργία, εἶνε, ἀγκυπητὴ μου, ἡ μόνη αἰτία τῆς θλίψεώς σου. Ἐάν τὸ πνεῦμά σου ἦτον ὀλίγον τι πλέον ἐνησχυρημένον ἢ ἀγάπη σου θὰ ἦτον ἥσπον ἐρρωμένη καὶ ἡ λύπη σου ὀλιγώτερον δριμύεια. Θέλεις σπουδαίως νὰ διασκεδάσῃς τὴν ἀγωνιώδη ἀίαν σου;

— Ὁ! ναί· ἠφίεμαι εἰς τέ· θέλω ν' ἀποπειραθῶ. Κάμε με ὅπως θέλεις.

— Δύναμαι νὰ βαπτισθῶ εἰς τὴν πληρεστάτην ἐχεμύθειάν σου;

— Δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς ὡς πρὸς νεκρὸν ἐν τάφῳ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

(Σκιαγραφεῖα)

I

Ὁ Βύρων εἶχεν ἀναπλεύσει ὡσαύτως τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Ἰωνίας τὰς ἀκτῆς. Εἶχεν ἰδεῖ τὴν Ἡπτάλοφον καὶ τὴν Σμύρνην καὶ ἐμπνευσμένος ἐκ τῶν περιηγήσεών του τοῦτων ἐπανήργετο εἰς τὴν Βρεττανίαν μὲ τὰ πρῶτα ἄπματα τοῦ Τσαίλντλντ. Τότε ἀπεκαλύφθη ὅλη ἡ δαιμόνιος αὐτοῦ φαντασία καὶ τὸν Γκισὸν διεδέχετο ἡ Νύμφη τῆς Ἰσθμίου καὶ τὸν Πειρατὴν ὁ Δάριος, τὰ μυστηριώδη ταῦτα καὶ περὰ δόξα, ἀλλὰ πλήρη πᾶθους καὶ ἀληθοῦς ἐμπνεύσεως ἐπέβλιν.

Καθ' ἡν στιγμήν ὁ Βρεττανός Βάρδος ἐπάτει τὸ πάτριον ἔδαφος ἢ μήτηρ αὐτοῦ, ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στέρξιν του καὶ μὴ ἐλπίζοντα νὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον, ἐξέπνευσεν εἰς τὸ ἔρκρον μέγαρον τοῦ Nevvstead καὶ ὁ υἱὸς κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἀντὶ τῆς θερμῆς μητρικῆς ἀγκάλης δὲν εὔρεν ἢ τὴ ψυχρὸν καὶ ἄπνον σῶμα τῆς μόνῃς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγκώσεως αὐτόν.

Οὕτω ὁρφανὸς ὄλως ἐν τῷ κόσμῳ ἐζήτησε παρηγορίαν εἰς τὴν ἔρωτα. Ἡ Μαρία Chavvorith, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἐρωμένη, τῶν παιδικῶν του χρόνων ἢ σύτροφος, ἦτο ἤδη μήτηρ καὶ ὁ Βύρων ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἄννας Milbank. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὴς καὶ ἐν ἑτοίματά ταῦτα ἡ Ἄννα μήτηρ, ἀτυχοῦς κόρης, ἦν ὁ ποιητὴς ἐκάλει Ἀδδαν καὶ τοσοῦτον ἡγάπα, ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμελλε πλέον νὰ ἐπανίδῃ.

Οὕτω κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλλεπαλλήλων, συμφορῶν καὶ μηδένᾳ ἔχων πλέον οἴλου ἀφῆκε διὰ παντός τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ κατήλθεν εἰς τὴν Ἠπειρόν. Ἦτο τὸ ἔτος 1816 καὶ ὁ Βύρων διέτρεχε τὸ εἰκοστὸν ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Πρὶν ἢ ἐγκαταλείπει τὸ Λονδίον, ἐγνώριζον ἤδη τὴν Παριζίαν του καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς Κορίθου. Τὰ ἄλλα αὐτοῦ ἔργα ἔγραψεν ὁ Βύρων ἐν τῇ ἐξορίᾳ του περιηγούμενος τὴν Ἰταλίαν, ἐν Γενεύῃ τὸν Μακκρέθορ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο καὶ μυστηριώδες δράμα καὶ τὸ ποίημα ὁ Διόσκωρος τῆς Χιλλωροῖ, ἐν Βενετίᾳ τὸν Μαρίν γ Φαλέρορ τοὺς Δού Φώσκαρη καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ τραγωδίας ὡς τὸν Σαρδανάπαλορ τὸν Κάϊ καὶ Ἀδελ τὴν Προφητείαν τοῦ Δαντοῦ τὸν Βερνερ, ἐνῷ συγχρόνως συνεπλήρου τὸ μέγιστον καὶ χαριέστατον τῶν ἐπῶν του τὸν πεντάκτον Δορ Ζουιχ, ἔκει ἔγραψε τὸν Μαζέππαρ καὶ τὸν Βέππορ.

Ἐκεῖ ἐν Βενετίᾳ ὡς τελευταῖον ὄνειρον τοῦ βίου του ὡς γλυκεῖά τις ὅπτα σία ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ ἡ Κόμνησα Cenciotti καὶ πλησίον ἐκείνης ὁ ποιητὴς τῆς Παριζίνας ἐνόμισε ὅτι ἤθελεν ἐπανακτήσει τὴν ἀπολεσθεῖσαν τῆς ψυχῆς του ραιδρότητα, ὅτε εἰς ἄλλο ὑψηλότερον αἶσθημα ὑπέκων καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐμπνεόμενος ἰδεῶν ἀποπᾶσθη ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τῆς διὰ νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν γῆν τῆς δόξης καὶ τοῦ μαρτυρίου, εἰς τὴν περιλημμένην του Ἑλλάδα. ἐνῷ ἄλλην ποιητικὴν καρδίαν, ὁ αὐτὸς τῆς Ἰένης Γκαίτε χαιρετίζει αὐτὸν ἀπερχόμενον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

III

Ἦτο ὠρεῖον τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλ' ἡμοῖρα εἶχε φθονήσει τὴν δόξαν του.

Ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἥς εὔχεν ἀποβαίνων, εἰς Μεσολόγγιον καὶ ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἀνακηρυχθεὶς, ἐμελέτα ἤδη τὴν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν Σουλιωτῶν, καὶ παρεῖχε τοὺς θησαυροὺς εἰς ὀχύρωσιν τῆς πόλεως καὶ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου. Ἡ παρουσία αὐτοῦ ἀνεζωπύρωσε τὸ θάρρος τῶν μαχομένων καὶ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς σωτῆρα ἠτένιζον πάντες. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταβαλλόμενον ὁ Βύρων, οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὁ Στάνχοπ καὶ ὁ Trelavney τὸν ἐγκατέλειπον καὶ ἄθυμος ὑπὸ τὰ ἐρειπωμένα ἐκεῖνα τείχη εἶδε συμπληρούμενον τὸ τρικκοστὸν ἔβδομον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Ὅτι δὲν ἐπετελεσεν ἡ καταβιβρώσκουσα σὴν καρδίαν του μελαγχολία συνεπλήρωσεν ἄλλο κεραυνοβόλον τῆς μοῖρας κτύπημα διότι ἐξελθὼν ἐφιππος καὶ καταληρθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἀριππεύσῃ ἀνάπλεως ἰδρωτὸς καὶ ἐπιέας λέμβου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Μολοντί δὲ κατείχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, τὴν ἐπισύσαν ἐξῆλθεν πάλιν ἐφιππος εἰς τὸν ἐγγρὺς τῆς πόλεως ἐλαιῶνα, καὶ ζωπρότερος ἢ τὸ πρὶν ὁ πυρετὸς κατέρριψεν αὐτὸς αὐτὸν εἰς τὴν κλίνην, ἥτις ἐμελλε νὰ γείνη δι' αὐτὸν ἡ κλίνη τοῦ θανάτου καὶ νὰ κόψῃ οὕτω τὴν τελευταίαν του ἐλπίδα τοῦ νὰ ἰποθάνῃ ὡς στρατιώτης.

Ἐδῶκα εἰς τὴν Ἑλλάδα—ἔλεγε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του—τὸν χρόνον μου, τὴν παρουσίαν μου καὶ ὑγείαν. Τῇ διδῶ τάχα καὶ τὴν ζωὴν μου! Τί ἄλλο ἠδυνάμην νὰ πράξω!

Παρὰ τὸ πλευρὸν του ἕστατο ὁ πιστὸς του ὑπηρέτης Φλέτσερ, ἀλλ' ἤδη ὁ παράληρος κατέλαθεν αὐτὸν καὶ ὁ Φλέτσερ δὲν ἠδύνετο πλέον νὰ ἀκούσῃ τὰς τελευταίας του ἐντολάς. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. —Θεῶν νὰ κοιμηθῶ—εἶπε τελευταῖον καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ Βάρδης καὶ ἐδυθίσθη εἰς λήθαργον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχχα. Ἀλλ' ἡ χαρμώσυνος αὕτη ἑορτὴ εἶχε μεταβληθῇ εἰς πένθιμον λιτανείαν. Τὰ πυροβόλα ἤχουν μακράν τῆς πόλεως καὶ ὁ λαὸς ἀγωνίων περικύκλου τὴν κατοικίαν τοῦ φιλέλληρος λόρδου καὶ ἠρώτα τοὺς ἐξερχομένους.

Εἴκοσι καὶ τέσσαρες ὥραι διέρρευσαν οὕτω ἡ ἔβδομη ἀπριλίου ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἡ ψυχὴ αὐτοῦ λάθρα ἀ-

πέπη εἰς ἄλλους κόσμους καὶ ἡ γοερὰ φωνὴ ἀπέθανεν ὁ Βύρων ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Τὸ σῶμα αὐτοῦ ταχυχευθὲν ἐκομίσθη εἰς Ζάκυνθον καὶ ἐκείθεν ἐπὶ τῆς Χλωρίδος ἐπλεεν εἰς τὰς Βρεττανικὰς ἀκτὰς, ὅπου ἐτάφη παρὰ τὸ μνήμα τῆς μητρὸς ἐν Nevvstead. Ἡ δὲ καρδία αὐτοῦ ἀναφαιρέτον τῆς Ἑλλάδος κτῆμα ἐτάφη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μάρκου Βότσαρη.

Ἀλλὰ πότε λοιπὸν ἡ Ἑλλὰς εὐγνωμονούσα θὰ ἀνεγείρῃ εἰς αὐτὸν λαμπρὸν μαυσωλεῖον; Πότε θὰ δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ξένους της. —Ἰδοὺ ἐγὼ δὲν λησμονῶ τοὺς εὐεργέτας μου!

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΔΑΦΝΗ

I

Ἐπάκουσον τῶν δεήσεών μου ὦ Ἀδάων καὶ κάμψθητι πλέον, ἐσπλαγγνίσθητι τὸν Ἀπόλλωνα! Ἰδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, οἵτινες ὅσα δάκρυα καὶ ἂν εἶχον, ὅσον οὐράνιον πῦρ, ἐξέχυσαν αὐτὰ εἰς τὰ διαυγῆ νάματά σου, καὶ ἐπότισαν ὡς δρόσος τὸ οὐρανοῦ τὴν χλοάζουσαν ὄχθην σου. Σὲ ἱκετεύω ἐν ὀνόματι τῶν Οὐρανίων Θεῶν, ἐν ὀνόματι τῆς Δάφνης ἣν τόσον ἡγάπησας, δός μοι, ὦ δός μοι πλέον τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γάμου, τὴν εὐχὴν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός, ὅπως ζήσω μετ' αὐτῆς, ἔστω εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λιβύας χώρας, ἐκεῖ ὅπου δὲν γελά ἡ χαρά, καὶ δὲν ψάλλει ὁ ἔρως.

Φανοῦ οἰκτίρμων Ἀδάων καὶ ἐκέπητον τὸν Ἀπόλλωνα γονυπετῆς σύρεται ὡς παράσιτος εἰς τὰς ὄχθας σου, τείνει ὡς ἐπαίτης τὰς χεῖρας, καὶ ὡς παιδίον ὕπερ ῥίγει καὶ οὐαί πνοαί τοῦ νέμου ἀνῆρπασαν τὸ φῶς καὶ τὸ μειδίημα, ζητεῖ στέγην ὅπως κλίνη τὴν βαρυαλγοῦσαν καὶ ὠχρὰν κεφαλὴν του! Μοὶ ἀρνῆσαι ἔτι Ἀδάων; μετὰ τόσας ἱκεσίας, μετὰ τόσους γογγυσμούς καὶ δάκρυα, ἀρνῆσαι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν Δάφνην;

ὦ! Θεοί, σεῖς οἵτινες καθορᾶται τὸν Ἀπόλλωνα ὑψηλόντα ὡς παιδίον, καὶ ἱκετεύοντα ἄνοικτῖρμνα καὶ ἀνήλεον πατέρα, δωρήσατε αὐτῷ ὅ,τι ὁ Ἀδάων τῷ ἀρνείται. Θέλω τὴν Δάφνην, τὸν ἔρωτά της, τὴν καρδίαν της. Ἀ! Δάφνη! Δάφνη!

Διατί ὦ! Ὀλύμπιοι Θεοί, ἐπλανήσατε τὰ βήματά μου εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ μέρη, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἀνῆλθον τὴν ὑπερήφανον τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἀδάωνος κόρην!